

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1682

19. Dies Novemb. Væ tali amori tuo, si vel suspicaris aliquid pulchriùs,
quàm est ille, à quo omne pulchru[m]. S. Aug. in ps. 43.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55659)

Novemb.

Tessera.

923

itate. Sit pro clausula, illa divina D. Augustini sententia, (a) *Pudeat cum alia non amentur, nisi qui bona sunt, eis inhaerendo, non amare bonum ipsum unde bona sunt.*

19. DIES NOVEMB.

Væ tali amori tuo, si vel suspicaris aliquid pulchrius, quam est ille, à quo omne pulchrū. *S. Aug. in ps. 43.*

Pulchri. I.
tudo Dei.

Magna ad amorem est illecebra, formosi vultus elegantia; trahit ad se oculos, rapit animos, totum occupat

in sui contemplatione hominem. Hinc quidam adducti sunt, non modò ad amorem cordis, sed furorem mentis. Sed quid est omnis pulchritudo creata, ad increatam, nisi quod est nihil ad omnia? Finge pulchritudinem unius Angeli toties majorem quot sunt atomi in aëre, & singulos Angelos eadem pulchritudine præditos; & cum sint millia millium, seu penè non sit numerus eorum, totâ hanc pulchritudinem congloba in unam solam: turpis & deformis esset præ pulchritudine Dei. O cor meum, quo modo non te evellis post tantum decorè, & ardes ad

immensam illam lucem? verè dixit Nazianzenus: (b) *Deus est pulchritudo omnis est, est super omnem pulchritudinem.* Hanc incomparabilem pulchritudinem, ut saltem quasi per umbram intelligatis, conducet acerrima mentis acie contemplari pulchritudinem, quam animæ confert gratia Dei. De ea sic D. Augustinus:

(c) *Naturam humanam in rebus creatis excellentissimam, cum à suo creatore ab impietate sanctificatur,*

à de-

(a) L. 8. de Trin. c. 3. (b) Orat. 1. (c) l. 15. de Trin. c. 8.

à de formi forma: formosam ait, in formosam transferre.
 Qualis verò, ac quanta ea sit, non est mortalis
 exponere. Nam si nativæ animæ pulchritudo, etiam
 sine gratiæ venustate, formositatem ingenitam om-
 nium corporum, ac pretium transcendat, quid equi-
 ductus à gratia decor, cui absque ulla comparatione
 venustas animæ nativæ nativæ longiùs concedi-
 quàm huic nativæ venustati, elegantia naturæ corp-
 vis corporeæ.

II. Eam quidem affirmat Blossius, esse animæ spe-
 ciem nullo peccati nãvo maculatæ, ut si posset oculis
 videre, tanta ea videretur, ut esset admiratione, &
 gaudio alienatura mentes intuentium. B. verò Catho-
 rinæ Senensi, cum eandem patefecisset Deus, lambe-
 bat osculis eorum vestigia, quia conciliandis cum Deo
 hominibus, suam operam navarent, & extra se positi
 impòsque alterius cogitationis: Ah vidisses Patre,
 (ajebat suo Confessario) quæ sit animæ pulchritudo,
 gratiã ornata, profectò vel unius causa, mille mores
 oppeteres. Ipse Christus hãc tantã sanctorum men-
 tium specie, in terras pellectus B. Brigittam edocuit,
 fore, ut si eam cerneret, præ animi gaudio, quali vas
 patre solveretur, concideretque exanimis. Et quid
 hæc unius animæ de gratia nata venustas, cum Dei
 immensã pulchritudine collata? Sed quid nos vel-
 pertiliones, de hac pulchritudine caligantibus, &
 tantùm non cæcis oculis videre poterimus? Profectò
 Dei pulchritudo, Deus ipse est. O quanta debet esse
 illa pulchritudo, pulchrorum omnium origo, cujus
 solus aspectus, salus est omnium aspicientium, cujus
 unus intuitus tollit omnem miseriam, confert immen-
 sam lætitiã, adfert omnem fœlicitatem, & supremã
 beatitudinẽ.

beatitudinem. Illa pulchritudo omnium oculis ob-
jecta, est tota pro qua laboramus, merces, pro qua
pugnamus, corona: pro quo currimus, bravium; ad
quem tendimus, portus: quod expectamus, præ-
mium, quam speramus fœlicitas; quam optamus,
salus, ad quem denique conditi sumus, finis.

III. Quapropter non ita mirandum, si in hoc
tantæ decoris aspectu, perpetuò summa hominum &
Angelorum consistat beatitudo, cùm nihil excellen-
tius oculis objici possit, nihil est, quod eorum affe-
ctum potentiùs rapere possit, & inflammare; nihil
desiderium eorum adimplere; nihil animæ capacita-
tem potens explere. Nulla est in rebus creatis pul-
chritudo, quæ, si assiduè inspiciatur, non sensim no-
bis vilescat: sed Dei pulchritudo per omnem æterni-
tatem, semper nova, semper admirabilis, semper ama-
bilis judicabitur. O quale spectaculum, quod Ange-
li innumeri, jam per tot annorum myriades viderunt
& nondum potuerunt saturari, itemq; visuri sunt in
perpetuum sine ullo fastidio. Semper in eo erit nova
æternitas, & æterna novitas. O quale spectaculum,
cujus visione privari, æterna est damnatio. Inter
damnatos si tam Dæmonum, quàm hominum pœ-
nas, hæc censetur maxima: bono enim spoliatur infini-
to. Quid si sanctis dum aspiciunt cælum, sordeat ter-
ra, qualis erit utriusque contemptus, dum videbunt
illum, qui creavit cælum & terram? Experta loqua-
tur dilecta Deo S. Theresia, cui cùm sui aspectû Do-
minus sæpè indulserit, quid indè retulerit utilitatis, i-
ta enarrat: (a) *Postquam inexplicabilem Domini pul-
chritudinem aspexi, neminem omnino vidi, qui cum illo
collatus, pulcher videretur, vel memoriam meam occu-*

(a) *Vu. c. 37.*

patam teneret; ita enim quoad hoc iam reddita sum illi
 ra, ut cum vel solum mentis, & considerationis oculis
 imaginem, quam animo insculptam gero, conicio, et
 tempore, cuncta quæ video, mihi abominabilia, & ipse
 dio esse videntur. Et alibi: (a) Omnium rerum in se
 rum contemptus, ac fastidium, quod in me permansit, pro
 magnum erat, adeo ut illi non nisi sordes, & perispermata
 se viderentur, & ad oculum videam, quam abjecte
 viliter nos occupemus, cum illis inhareamus, verè:
 Hic quidquid pulchrum, non est nisi putre sepulchrum.

20. DIES NOVEMB.

Væ animæ audaci, quæ speravit, si à te recessisset, et
 aliquid melius habituram. S. Augustinus Tractat.
 in Joan.

Deus a- I.
 mandus
 solus.

Quasi verò detur aliquid me-
 lius optimo? detur aliquid
 majus maximo? detur al-
 quid altius altissimo? detur al-
 liquid plus quam omnia? detur aliquid amplius
 quam totum? Id opinari, melius aliquid dari tim-
 mo Bono, non tantum est summa audacia, sed et
 ma malitia. Quapropter, tibi ipse es plus quam tri-
 quus, si ames bonam, quæ te non possunt amare, aut
 homines, qui possunt te non amare; & licet amant
 tu potes dubitare, an te ament & possent illi delinere
 te amare. An non tibi melius, quia utiliùs, & delecta-
 bilius amare illum, qui solus est amabilis? vel si sint a-
 mabilia, ab illo habent, quod sint digna amari? Deum
 inquam, qui quantum potuit amat, & in fine amat,
 & qui nequit non te amare si ames, & qui te amando
 reddit cælo, & terræ, hominibus, & Angelis amabi-
 lem.

(a) c. 38.